Cartea cărților

On August 27, 2020

N-am nevoie de inspirație din alte cărți. Eu sunt inspirația mea totală.

Am în fața mea o carte și un creion. Amândouă se au una pe cealaltă. Dar ochii mei cuprind mai mult înțelesul ascuns al cărții decât adnotările făcute cu creionul pe carte, în mare parte fiindcă ochii mei reacționează în mod independent la modalitățile de receptare a obiectului și a procesului artistic, asta în baza raportului dintre autor și operă.

Ceea ce văd este ceea ce cartea mă lasă să văd, iar ceea ce cuprind cu mintea, cu sufletul, cu lumină și cu adevăr, este ceea ce creionul îmi indică ca fiind prioritar pentru percepția unei imagini care se citește mereu altfel, la fiecare lectură.

Experiențele repetate de scriere și citire mi-au adus constatarea că sunt străbătut de un fluid misterios, invizibil, spiritual, nediluat în timp, care se află într-o mișcare de curgere față de orizontala parcurgerii imaginare a unei lumi construite din cuvinte.

Nu-mi trebuie prea multe cuvinte ca să descriu cartea sau creionul. Îmi trebuie doar un cuvânt: viziune. Şi, da, sunt un vizionar pentru că am citit într-o carte ceea ce acum scriu cu creionul, fără să fiu inclus ca personaj în acea carte.

Între pensulă și stilou există o legătură care se regăsește în modalitatea de e expedia o scrisoare, mai mult o scrisoare în care găsești toane, dispoziție și stări ce urcă și coboară în filonul gândurilor. Lucrarea lor este mereu imprevizibilă, la fel și destinația, sentimentele la care ne ridicăm citind sau privind nu au intodeauna o rațiune, povestirea se termină uneori înainte să ne ducem la capăt firul imaginației, culorile își aparțin însă mereu unele altora. Şi, bineînțeles, creatorul este un magician care face deseori o călătorie între nevoia de diversitate și agitație, între amintiri și vise, unele stringente, altele prea limpezi.

Totul devine complicat și extrem de simplu. Imaginația este asemenea unei telegrame trimisă din odaia celui care îmbină scrisul cu pictura ca și cum ar apăsa pe un buton, câteodată rămâne încremenit în încordarea creației. Tot astfel, realitatea se așează mereu diferit, uneori în planuri neclare, alteori ca și cum s-ar desprinde de la o fereastră al cărei geam ne pare cunoscut, uneori roz, alteori albastru și de multe ori are o culoare pe care nu știm să o citim foarte bine.

Da, așa este. Creatorul, în actul lui se vrea în acord cu tine, chiar dacă ești o prezență trecătoare, chiar dacă viața este efemeră. Necazurile și luptele, prin ceea ce creează, pentru un artist stiloul și pensula sunt precum o curățire, o dezlegare, el pune toate lucrurile desăvârșite prin talent deasupra cuvintelor, deasupra asfințitului și răsăritului...(Ioana Sarah)

Nicicând nu se arată mai bine semnele decât în zilele liniștite, când aparent nimic deosebit nu se întâmplă. Fii cu mare băgare de seamă la tot ce te înconjoară. Fii atent cum bate vântul, fii atent la zborul păsărilor și fii atent în ce se reflectă forma și lumina lunii.

Mai ales, învață să știi ce să faci cu ce cunoști. Nu uita de Dumnezeu nici când vezi, nici când nu vezi. Răul nu se schimbă niciodată.

Fiecare individ când scrie, este ca și cum ar face parte dintr-un roman în care personajele nu

sunt cunoscute, drept dovadă vede și nu crede, sau crede fără să vadă. Scrisul e un fel de postaș care ajunge uneori la ușa sufletului omului, alteori merge pe căi ocolite, ca atunci când ninge abundent și se troienesc cărările. Ne strecurăm uneori în scris ca și cum am alerga pe scări, încât ajungem la o întâlnire altfel neprogramată și nicidecum așteptată. Da, scrisul e ca o liniște când toamna cad frunze, fiecare clipă fiind supravegheată de Dumnezeu, e ca o mamă ce stinge lumina atunci când toată lumea e acasă. (Ioana Sarah) -

Am întâlnit pe cineva care alerga bine. Apoi am întâlnit pe altcineva care alerga și mai bine. Apoi am întâlnit pe cineva care nu alerga deloc, stătea pe o bancă, liniștit, și privea în zare.

În altă zi m-am așezat pe o bancă. Am văzut un artist care picta minunat. Am observat apoi și alți artiști care pictau mult mai bine ca primul. Dar eu sunt un alergător.

Aici stă înțelegerea pe care o dau gândului din seara asta. Indiferent pe ce pun accent, forma și conținutul nu sunt întotdeauna pe același plan. Voi învăța să fiu pătruns de o perfectă potrivire între parte și tot.

Ascult o melodie superbă. O ascult de când eram mic. O voi asculta și la bătrânețe. O voi asculta mereu, fiindcă îmi amintește de mine, de trecut, de prezent. Şi chiar dacă o voi asculta mereu, o voi face diferit, la fel cum sunt și eu odată cu trecerea timpului. Diferit.

Melodia are prin excelență caracterul unui întreg mișcător, vibrant și însuflețitor mai ales dacă eu sunt cheia unui întreg univers. Şi, mai știu, că fără această melodie universul ar fi fost diferit, fiindcă nici eu nu mai sunt același.

Numai datorită acestui fapt încă mă mai caut, sperând să mă regăsesc în acele note muzicale purtate de-un suflet predestinat unui destin deosebit. Felul formei de a vedea lumea atârnă tocmai de felul conținutului care mă face să mă simt eu însumi, eu cel de acum.

Melodia încă mă hipnotizează...iar universul încă mă încurajează să mă las purtat de val.

Privesc noaptea. Sunt în întuneric. Luna este ceva mic și luminos care vrea să mă primească în lumea ei, dar tot ea mă părăsește odată cu primul nor, dându-mi binecuvântarea unei speranțe în renașterea unei conștiințe elevate. Dar nopții tomnatice nu-i pasă de lumină, mai debrabă preferă acea stare de amorțire a simțurilor, a spiritului, a sensibilității, pentru asigurarea unei uitări de sine și de alții.

Lumina lunii devine o alianță împotriva întunericului și singurătății, un fel de paranteză pătrată pusă în dreptul a două puncte verticale: îndoitul rod al simțurilor și tulburarea sensibilității datorate iluziei de a fi separat de întreg, despărțit de restul lumii, dar apropiat de cele sfinte. S-ar zice că răsuflarea mea în bezna nopții este renașterea unui sentiment numit nostalgie, versiunea integrală, necenzurată, a unui gând de pe alt un hotar, dintr-o altă experiență specifică tinereții mele. Bineînțeles, asta e o altă poveste.

Așadar, mă aflu la mijloc, între întunericul dens și o părticică din povestea unei luminițe care mă face să cred că orice este posibil. Nu este vorba despre curajul de a străluci în întuneric, ci despre faptul că spiritul meu se lasă atras de negația unei origini care ar trebui să fie descoperită. Un lucru complicat căruia încă mă străduiesc să-i deslușesc sensurile.

Luna încă se ascunde în noapte atunci când o ființă își caută parcă propriile ei temeiuri într-o iluminare a sufletului. Nu mai sunt eu însumi, sunt cel care mă găsesc în afara tuturor.

În fiecare dimineață citesc cel puțin o oră. Citesc fără oprire. Îmi încălzesc mintea, sau poate mintea îmi cere să fiu dovada străduinței omenești de a cunoaște Marele Tot al lumii în planul dualității: dintre conținut și formă, dintre visul ascuns și realitatea concretă.

Şi dacă citesc, și citesc zilnic, ei bine, lucrul acesta este evident în domeniul artei, unde fiecare pagină devine mai mult decât o pagină, devine o etapă precedentă alchimiei, însușire a limbajului scris cu litere de foc în vocabularul unei limbi universale, înregistrare în scris a unei observații referitoare la o anumită gramatică universală care ar putea constitui un fel de fond comun al tuturor limbilor.

Am decis să văd și să redau necontenit un întreg bine organizat, cu pulsație de poveste de viață, între adevăr și provocare. Iată, deci, cum ajung la același rezultat: repet o anumită operațiune pe mai multe linii de cod răspândite în lumea cuvintelor, și îmi dau seama că singurul cod care contează este, prin excelență, mirajul unui orizont posibil, dar neperceput decât de inimă.

Ochiul artistului este inima unui loc plin de mistere, iar artistul este un om care descifrează mistere în pași de cuvinte.

Am alergat în această seară vreo 8 km la stadion, mai cu seamă mi-am păstrat vitalitatea. La final am făcut câteva poze cu prietenii de la alergat. Cumva, am simțit că sunt prins între două lumi, între nu și da. Mai întâi eram eu însumi, închis în lumea mea, apoi erau ei înșiși, închiși în lumea lor.

N-am putut să nu remarc diferența dintre noi, deși diferența era un mic progres în ceea ce privește precizia acțiunilor inițiate, antrenamentul puțin diferit, dar la fel de intens.

În lumea mea se întrunea condiția obligatorie a unui spirit luminat de idealurile artei, care parcă își programase o misiune de îndeplinit, în căutarea unei perspective de creație sau de inovație. Or în lumea celorlalți, părea să se facă numai evaluarea performanței atletice într-un context de împărtășire a cunoștințelor și oferirea de exemple practice și relevante.

Iată ce am înțeles în această seară. Întotdeauna un artist gândește ca un artist chiar și atunci când practică sportul, concomitent cu actul de a avea o atitudine de loialitate și performanță. Așadar, chiar și atunci când alergi, nu uita că ești un artist a cărui practică variază de la filosofie până la roluri de leadership.

Am fost un pic mai devreme în grădina botanică. Soarele lumina totul atât de plăcut, aproape tot atât de plăcut ca vara. Am făcut vreo 3 poze, după care mi s-a dus bateria la telefon. În ansamblu, a fost o întâlnire cu mine însumi, cu soarele, cu natura, peste tot o ușoară îngălbenire de toamnă.

Şi m-am plimbat, am admirat, și am respirat aer proaspăt. Multă lume. Dar o liniște ciudată se răspândea peste tot în jur, ca o constrângere și ca o limitare, ca și când nimeni nu avea voie să converseze. Doar privitul părea obligatoriu. Razele soarelui treceau prin orice gând, prin orice privire, prin orice inimă doritoare să primească energie.

Dacă peste tot a predominat sentimentul de mulțumire sufletească, împăcare cu sinele, asta s-a datorat intelectului artistic și gustului pentru frumos care și-au trimis firele senzitive până în constituția specifică a fiecărui lucru sau a fiecărei ființe.

Uneori, arta de a fi un om plăcut se produce ca o conexiune între ceea ce simți când nu

alergi să atragi atenția și ceea ce gândești despre tine când devine posibil să fii un singuratic în mulțime.

În timpul scurt ce a mai rămas până la sfârsitul anului, atât de multe se vor schimba în domeniul științei. Trebuie doar să știi ce să schimbi.

În timpul scurt ce a rămas, nimeni nu știe ce se va schimba, omenirea încă se bâlbâie, ce să schimbăm devine greu dacă au fost aruncate toate în aer. Era o vorbă bună, un deștept aruncă o piatră în apă și zece proști nu o mai pot scoate. Fiecare poate crede orice și visa departe, afirmațiile stau în cuvinte, iar ca să schimbi realitatea e nevoie de fapte, mai ales că faptele bune și le asumă cei puternici, celelalte sunt exact ca atunci când mergi în parc și din multă dragoste arunci mâncare pentru porumbei...

În fiecare zi, indiferent de moment, omenirea citește și asimilează informație nouă, altfel nu s-ar mai vinde cărți și dacă nu s-ar vinde, fiecare ar scrie pentru apropiații care ar citi. Ceea ce ar fi un fel de "pomană" la care chemi rude și cunoștințe. În domeniul artei rămân opere literare, scrieri care se bucură de multe aprecieri, premii și așa mai departe...nu spun de picturi, însă și ele sunt valoroase prin prisma celor care le achiziționează, altfel un om poate muri liniștit cu multe lucrări nevalorificate...

Ce face fiecare în plan personal și în liniștea casei lui are cumva legătură cu arta. Arta este și atunci când speli vasele, știind că în sânul acestei activități domină anumite motive directoare, corespunzând diferitelor valori de eficiență. Poate că arta este atunci când expui sau vinzi lucrări și oamenii se calcă pe picioare pentru a cumpăra sau le vedea, este ca atunci când tipărești cărți și ele se vând, lumea le cauta încă... Dar, totodată, arta ține de numărul oamenilor care își aduc aminte de tine chiar și după ce ai murit: Eminescu, Brâncuși, Nichita, Labiș, Enescu, Grigorescu, Sadoveanu....aș sta până dimineață să enumăr ...ce facem noi oamenii simpli este hrănirea sufletului, oricât ne-am da peste cap ! (Ioana Sarah)

Am alergat în această dimineață, de la ora 9. Prin pădure, pe dealuri. A fost un traseu minunat, circa 12 km. Am alergat lângă alți alergători, majoritatea cunoscându-ne foarte bine, mai ales după atâtea antrenamente împreună. De asemenea, au lipsit foarte mulți alergători din grupul nostru.

A fost o zi normală pentru alergare, noroiul părea foarte alunecos pe alocuri, bruma se încadra și ea în plan, totul era umed. Dar soarele ne-a făcut cu ochiul la fiecare pas. De la 2 grade a crescut temperatura la 7 grade în numai oră și jumătate. Toți ne-am simțit minunat, exact ca atunci când urcam vara muntele în grupuri compacte.

Şi iată ce am învățat, de această dată. Totul vine de la sine. Forța fizică, rezistența, să fii capabil să alergi foarte mulți kilometri în amonte, voința să nu te dai bătut, acestea sunt doar un minim necesar pe care ți-l conservă ocazia de a fi parte dintr-o atmosferă de neuitat.

Uneori te pierzi în strădania ta de a fi tu însuți, absorbind în direcția propriului sistem de valori o trăire profundă, care implică în mod original acea simțire a inimii de a te recunoaște un altul, distinct, în fiecare din ceilalți. Ceea ce se remarcă aici este capacitatea conștiinței de a fi suverană unei Memorii colective, vii, menită să ducă mai departe un sens al continuității, al începutului fără sfârșit.

Mesajul și imaginea spun totul, mai rămâne ca fiecare să treacă prin prisma gândului scris propria-i înțelegere.

M-am plimbat prin parc, fac asta mereu. În seara asta nu era doar liniște, era și un soi de

pace a sufletului a cărei existență n-am mai cunoscut-o niciodată, sugerând un anumit mod al conștiinței mele de a se deschide în fața unei lumi mai reținute, mai retrasă din vibrația generată de aglomerația orașului. Şi am continuat să mă plimb, încet, visător, gânditor, făcând totul dintr-o asumare a condiției celui ce și-a dedicat existența universului numit "Eu însumi".

Nu m-am gândit la nimic altceva decât la liniștea atât de grăitoare, pe cât de solitară, pe atât de pătrunzătoare, încât am crezut la un moment dat că fac parte dintr-o anumită secțiune a "Sonatei Lunii", dintr-o stranie lume paralelă, asemănătoare cu o transă hipnotică. Mi se părea că aud o melodie lentă în surdină, cu niște versuri mângâietoare, totuși atât de străine de personalitatea mea.

Toamna târzie îmi vorbea prin felul cum priveam totul în jur: rupând câte puțin din înțelegerea mea, fiindcă am încercat să sesizez o emoție care să mă transpună într-o altă lume, fără să simt emoția unei clipe deosebite. Clipa de a trăi pe deplin aici și acum.

Am înțeles, totuși, un lucru. Posibilitatea de a mă cufunda în emoția unei experiențe a tăcerii, într-un parc liniștit, lasă să domine obiectivitatea unei viziuni clare și integre asupra naturii umane. Un om nu se poate cunoaște mai bine până ce nu-și întâlnește completarea firească într-o formă de comunicare cu el însuși.

Tăcerea este singura expresie de intonație a sinelui.

Prefer să fiu eu însumi, mai ales atunci când alerg, știind că ceea ce mă face un sportiv mai bun este insistența de a nu mă prezenta în postura falsă a unei persoane fără caracter puternic. Şi așa, am renunțat de mult timp la anumite motive directoare, corespunzând valorilor de mare atracție, cu pretenții de exclusivitate, care mi-ar putea evidenția prea mult calitățile sportive.

Nu sunt un vitezoman, nici vreun simbol al rezistenței în alergarea la maraton. Momentele în care apar destul de transparent, liber să mă simt în largul meu, în sânul cărora viața obișnuită trage cu ochiul numai la tiparul unei forme de auto-exprimare trăită cu puterea văzului artistic, sunt unice prin facultatea mea sufletească de a scrie, de a mă regăsi într-o singură poveste. Povestea mea.

O singură eroare, însă, mă pândește la fiecare pas, o plăsmuire lipsită de temei, un firesc lipsit de orice forță de sugestionare, față de orice act de evoluție a sinelui: aceea că niciodată nu voi putea alege eu însumi momentul când voi deveni altcineva.

Perfecțiunea este valoarea omului care își surprimă tendințele de diferențiere.

Încerc să uit de ceea ce nu trebuie să-mi amintesc. Însăși amintirile sunt uneori o povară, mult mai greu de îndurat decât posibilitatea de a nu mai fi eu însumi un unicat. Căci totul se reduce la nevoia de a uita faptul că nu am fost dintotdeauna cel ce sunt acum, îngrijorându-mă de importanța acordata unei căutări a ceea ce am vrut dintotdeauna să devin.

O facultate sufletească izolată, căci mi-am asumat multe nereușite, himere, neîncredere, imagine neclară de sine, atitudine nerealistă. Chiar și acum sufletul meu face acordul dintre atunci și acum prin care se distinge intuirea profundă a unei cauze de emancipare, afirmare, răbdare superioară. Nu-i de mirare că de atâtea ori am emis judecăți prea puțin apreciative cu privire la ceea ce e frumos la mine, la lume, la univers.

Lupta profundă cu mine însumi a fost orgoliul de a-mi controla destinul atunci când sufletul meu se aprinsese de dorința de a vedea acel ceva "mai deosebit" în alte persoane, decât la mine.

Probabil, modurile de a vedea acel ceva la care ne uităm zilnic ne sunt oferite la alegere de versiunea unei auto-observări în care sufletul nu este suficient de bine copt încât să iasă din ceața groasă a confuziilor... la lumina unei vârste fără amurg.

Şi dacă i-ai spune omului să se schimbe, el tot nu s-ar schimba, în veci. Nici măcar schimbarea nu schimbă omul, ci îl bagă în altă lume, într-o nebuloasă care nu are nimic de-a face cu realitatea.

Astfel este omul care nu are niciun Dumnezeu, este neschimbat, neschimbător și, bineînțeles, considerabil lipsit de caracter. În acest caz, poate e mai drăguț să ascultăm sfatul lui Marcus Aurelius:

"Nimic nu e mai rușinos decât prietenia lupului: înainte de orice, ferește-te de acesta."

Privesc tot timpul înainte, dar uneori uit să privesc de aproape, considerând că tot ceea are de spus depărtarea este mai de folos decât ce are de spus apropierea. În cazul Eului original, situația este cu totul alta. Am perfectă dreptate să mă analizez dintr-un punct de vedere neutru, adică fără influența vreunei vederi stabilizate în jur, fiindcă nu pun presiune pe sentimentul de a aparține cuiva.

Gândirea aceasta este foarte îndreptățită, chiar emancipată de domnia sferei vitale a ideii de contact autentic cu mine însumi. Sinele nu poate ajunge predominant în toate colțurile lumii, înspre vederile unei autorități exterioare, într-o vastă producție de perspective, dar întotdeauna se recunoaște aproape de profunzimea unei clipe trăită sub inocența orientării unitare.

Sinele are calitatea de a fi unul singur. Trebuie să-mi susțin starea de definire a trăitului a cărei intensitate dă valoare existenței, rezumând ființa mea la profunzimea ei originală.

Beau un ceai fierbinte de mentă, la prima infuzie. Nu doar că-l beau, îl și savurez cu toată ființa mea, ca și când aș introduce în organism un leac misterios care promite viața veșnică. Tot acest proces poate desemna o anumită suprapunere între miracolul tinereții și devitalizarea sfârșitului, o înlănțuire de gânduri simple între forța superioară a durabilului și o reacție de moment împotriva efemerului.

Cumva, aici și acum, mă simt nemuritor. Numai ceaiul este de vină, fiindcă îmi arată că păstrează încă un caracter de permanență, o orientare în sensul durabilului și atemporalului, exprimat mai bine printr-o stare de spirit excelentă, un nivel sporit de energie și un somn mai odihnitor.

Da, chiar și cei nemuritori își mai odihnesc din când în când oboseala de a trăi tot mai mult în prezent.

Însă, în legătură cu aceasta trebuie să accentuez ceva în mod deosebit: puterea ceaiului nu are legături unitare cu tinerețea fără bătrânețe, ci se raportează la o existență care încă se reabilitează prin sorbirea unei conversații cu mine însumi.

Asadar, ceaiul mă familiarizează cu un aspect profund al lumii în care mă învârt: tot ce se manifestă în acord cu mine însumi trebuie neapărat să se cufunde în sorbirea unei trăiri care nu se aseamănă cu o alta.

Ceaiul mă face să simt trăirea experienței unei realități care transcende ceea ce este trecător și care mișcă doar ceea ce nu se vede.

Veneam de la alergat. Multe frunze erau căzute pe bulevard, multe din ele rupte de pașii trecătorilor. Am ridicat o frunză veștedă, am privit-o atent, dar nu cu ochii unui artist, ci mai degrabă cu ochii unui om obișnuit care nu încearcă să descopere o semnificație ascunsă în orice lucru din jur.

Şi priveam frunza în timp ce mergeam, în liniște, cu o milă nesfârșită, fără să comunicăm în vreun el, fără să ne știm motivele blândeții din priviri. Cumva, mă simțeam ca și când aș fi intrat în underground-ul unei lumi ce se descompune lent, dar inevitabil. Şi frunza, atât cât se pricepea la oameni, mă privea cu niște ochi goi, ca și când ar fi văzut în mine propria ei goliciune, dezintegrare.

Şi atunci am înțeles mesajul naturii. În tot ceea ce îmi adâncesc gândurile zace o aparență, ceva care este altfel decât pare la prima vedere, o aparență care-mi zice hai, deschide-mă, simte-mi prezența în neant.

O clipă mi-am întrerupt circuitul sufletului în univers și am plutit într-o necunoaștere crasă a realității, într-o încolăcire moale și leneșă de simțuri și rațiune.

Da, și eu sunt o aparență a frunzelor posibil de a fi percepută doar printr-o privire a naturii aruncată asupra limitelor umanului, asupra derivelor existențiale ale umanului.

Frunzele cad toamna si mereu sunt la fel de frumoase, realitatea are subtitluri si indeplineste mereu ceva in viata noastra, frunzele cad ca intr-o surzenie placuta tot timpul, unele se inalta cand sunt calcate de parca ar fi abisuri. Ele seamana unele cu altele la fel cum seamana picaturile de roua, nu trebuie sa fii artist sa privesti, artistul traieste in veacuri si e de neegalat, noi ceilalti suntem trecatori prin viata. (Ioana Sarah)

Am alergat în această seară aproximativ 10 km. Dar am alergat ca și când n-aș fi alergat, dovedind că sunt o punte peste timpul unui interviu acordat sufletului meu de a fi pururea același, statornic în comuniunea lui spirituală cu Dumnezeu. Şi asta pentru că în profunzimea firii mele, a gândurilor mele, a trăirilor mele, se regăsește acea înțelegere a scriitorului cu cititorul.

Pentru tot ce ai făcut pentru mine, tu, minunat suflet cuprins de cea mai tăinuită mângâiere a unui timp memorabil, îți datorez o mie de cuvinte de neimaginat, dar totodată îți datorez o explicație: îmi doresc consolidarea sentimentului de apartenență la ceva mai mare decât mine însumi.

În lumea esențelor sufletești domină miracolul de a face să coincidă sensul și ființa, acordul dintre formă și conținut, gustul independenței unei vieți libere.

Tocmai aici este înțelegerea. Oricât aș fi încercat să alerg, cât mai bine și pe distanțe cât mai lungi, ca de altfel, orice formă aș da unor situații de maximă concentrare, frumosul care îmi dezleagă cuvintele încă îmi urmează pașii spre o țintă necunoscută. Sunt un alergător care își alege bine cuvintele înainte de a-și impulsiona Egoul să creadă în imposibil.

Iar logica alergătorului nu este altceva decât expresia fidelă a principiului identității, adică a acordului cu sine însuși într-un mod deschis, neascuns, într-un infinit fără de care viața nu și-ar simți rostul. Voi alerga mereu ca să nu mă părăsesc niciodată. Ca să nu mă uit niciodată. Ca să nu rămân niciodată dator în fața raritații de a găsi calea cea bună spre iluminare.

Niciodată nu mă voi descuraja în drumul spre o cât mai posibilă desăvârșire ca om și ca spirit. Voi alerga tot timpul alături de spiritul meu.

Ascult ENIGMA, fiindcă la mijloc este ceva ce dintotdeauna m-a surprins, m-a inspirat, mi-a oferit acel ceva ce am căutat mereu: un sens acolo unde sensul a devenit brusc absent.

Mai mult ca orice, și dintotdeauna, am rezonat cu acest proiect spiritual. Tot un român a fost inițiatorul proiectului Enigma, tot un creator, tot un talent neîntrecut...

Stau pe un scaun, uitându-mă în jur la toate lucrurile din camera mea, inclusiv la cele ce nu se văd cu ochi obișnuiți, privirea nefiindu-mi alterată de superficalitatea unei lumi guvernată de imagine. Este și acesta un soi de confort, pentru că pot regla amestecul real și transparent între banalitate și noblețe - în dialogul meu compensator cu inspirația de mare ținută poetică și artistică.

Cumva, vreau să simt că mă înalț spre noblețe, nu să cobor spre banalitate. Dar scaunul mă ține într-un loc, ca un prizonier al absurdului sau al propriilor neliniști mistuitoare, fără să pot înainta cu privirea și cu gândul decât spre cele netrecătoare, ce nu se văd. Şi totuși, forma lucrurilor redată prin intermediul culorilor și al semnificațiilor pe care acestea le au, prin combinarea modelelor și mărimilor, transmit un mesaj din cele mai vechi timpuri: totul poate fi aranjat și rearanjat, într-un fel sau altul.

Cu vădita predominanță a aspectului individualizat de simțul practic al unui designer, a achiziționa un lucru nou înseamnă să scap de altul. Ar trebui să renunț la scaun sau la toate celelalte lucruri din jur, ca să îmi regândesc modul în care trăiesc, mai ales modul în care percep fenomenul artistic?

Clar. Trebuie să-mi recunosc subiectivitatea. Deși totul se învechește, se prăfuiește și se destramă, eu port în gândul meu, până la epuizare, aceeași imagine a personajului narator care, aflat permanent în căutarea absolutului, exagerează cu prea mult text relativul și particularul, aparentul și conjuncturalul.

Source: https://neculaifantanaru.com/cartea-cartilor.html